

Israelin demokratian jälkeinen hetki - varoitus länsimaille

[Israel's Post-Democracy Moment - A Warning To The Western World](#)

BY MELANIE PHILLIPS/JNS.ORG MARCH 28, 2023

Jaa tämä artikkeli:

Vaikka pääministeri Netanyahu on ilmoittanut oikeuslaitoksen uudistussäädännön keskeyttämisestä toistaiseksi, se tuskin tuo kipeästi kaivattua rauhaa tilanteeseen. Israelin nykyinen kurimus ei ole normaalin poliittisen mielenosoituksen kaltainen. Se edustaa eksistentiaalista järkytystä.

Oppositio keskittyy ehdotettuihin oikeusuudistuksiin. Protesteja vauhdittaa kuitenkin myös pelko hallituskoalitioon kuuluvien nationalististen ja uskonnollisten ultrien suhteen sekä viha Netanjahua kohtaan, joka on joidenkin mielestä saavuttanut lähes demonisen aseman.

Vaikka nämä tekijät ovatkin merkittäviä, tämän suuruusluokan kouristus viittaa siihen, että jotakin vielä perustavanlaatuisempaa on käynnissä. Mielenosoituksissa silmiinpistävää on niiden ytimessä oleva järjettömyys. Vaikka on oikeutettuja huolia koskien uudistuspaketin eri puolia, sen kiihkeä vastustus on suhteetonta.

Mielenosoittajat väittävät esimerkiksi, että ehdotuksen mukainen ratkaisevan roolin antaminen poliitikoille uusien tuomareiden valinnassa tuhoaa oikeusvaltioperiaatteen ja riippumattoman oikeuslaitoksen.

He sanovat, että muutokset, jotka estäisivät tuomioistuimia kumoamasta Knessetin tekemiä lakeja, lopettavat lakineuvonantajien vallan estää hallituksen ministereitä toteuttamasta menettelytapaohjelmia, joita varten heidät valittiin ja lopettavat liukkaan "järkevyyden" käsitteen, jonka kautta tuomarit ovat korvanneet lain politiikalla ja ideologialla, mikä tietäisi demokratian loppua ja kansalaisyhteiskunnan lakkauttamista.

Kuitenkin, kuten oikeustieteen professori Avi Bell on huomauttanut, monien vuosikymmenien ajan Israelin valtion perustamisen jälkeen vain Knesset sai antaa lainsäädäntöä eikä mikään tuomioistuin voinut kumota lainsäädäntöä mistään syystä. Syyttäjät ja kaikki muut lakineuvonantajat voitiin erottaa, eivätkä heidän oikeudelliset mielipiteensä sitoneet ketään. Korkein oikeus ei voinut peruuttaa mitään hallituksen tointa vain siksi, että piti sitä "kohtuuttomana".

Toisin sanoen uudistukset palauttavat Israelin suurelta osin takaisin tilanteeseen, joka vallitsi ennen vuotta 1993, jolloin korkeimman oikeuden presidentti Aharon Barak käynnisti vallankumouksellisen oikeusaktiivisuuden kampanjansa.

Joten mikä selittää tämän ennennäkemättömän metelin? Vihje on väitteessä, että uudistukset merkitsevät demokratian loppua Israelissa, jonka arvot eivät ole enää tunnistettavasti juutalaisia.

Tosiasiaa mielenosoitusten ytimessä on hyökkäys juutalaisia arvoja vastaan.

Juutalaisuudella on jotakin tärkeää sanottavaa sekä oikeudesta että politiikasta. Laki on keskeinen Tooralle ja siksi juutalaisuudelle. Lisäksi Daavidin monarkian aikana tuomarit - yhdessä profeettojen ja pappien kanssa - tarjosivat olennaisen jarrun hallitsijan valtuuksille, jotka muuten olisivat olleet despoottisia.

Tuomareilla on siis aina ollut tärkeä rooli juutalaisten siviilielämässä. Mutta vieläkin perustavanlaatuisempi juutalaisuuden kannalta on periaate, jonka mukaan itse lait perustuvat kansan suostumukseen.

Mooseksen auktoriteetin oli perustuttava kansan suostumukseen ja heidän lupaukseensa noudattaa hänen julistamiaan lakeja, kuten tapahtui Siinailta, jossa kansa pyysi Moosesta välittämään heille Jumalan sanan ja sanoi: "Me teemme ja kuulemme."

Tämä julkisen suostumuksen korostaminen juutalaisuuden ytimessä sekä juutalaisuuden harjoittama rajoitettu hallinto tekivät syvän vaikutuksen ajattelijoihin, jotka auttoivat muotoilemaan kansalaisyhteiskunnalle, jotka lopulta loivat länsimaisen demokratian.

Kirjassaan [Leviathan](#) Thomas Hobbes korosti juutalaisuuden oppeja julkisesta suostumuksesta, samoin kuin Ison-Britannian perustuslaillisen monarkian

kehittäjät 1700-luvulla. Daavidin monarkiasta tuli Britannian kruunun (British Crown) malli.

Amerikassa heprealainen Raamattu on näkyvä osa sen perustavia instituutioita ja lakeja. Philadelphia Independence Hall'issa sijaitsevaan vapauden kelloon on kaiverrettu kirjoitus 3.Moos. 25:10: "Proclaim liberty throughout all the land unto all the inhabitants thereof (Julistakaa vapautus maassa kaikille sen asukkaille)."

Demokratia perustuu tähän peruseriaatteeseen: kansaa ohjaavat lait perustuvat kansan suostumukseen. Tämä suostumus ilmenee siten, että kansa valitsee parlamenttiin edustajat, jotka säätävät nämä lait. Siksi, vaikka hallitus tarvitsee valvontaa ja tasapainoa, länsimaisessa valtiossa vaaleilla valittu parlamentti on ylin taho.

Mutta nyt itse ajatus länsimaisesta kansakunnasta on jatkuvan hyökkäyksen kohteena. Progressiivinen narratiivi, joka on niin hallitseva länsimaisessa kulttuurissa, katsoo, että länsimainen valtio on poissulkeva (exclusive), rasistinen ja sortava.

Kansalliset lait on siksi korvattava yleismaailmallisilla "ihmisoikeuksia" koskevilla laeilla, jotka kansainväliset tuomarit ovat julistaneet, samoin kuin kotimaiset tuomarit, jotka asettavat nämä lait etusijalle oman maansa lakien edelle. Demokraattinen prosessi, jolla kansalliset lait muodostetaan ja annetaan, on halveksittu.

Tämä prosessi on se, jota vastaan oikeuslaitoksen uudistuksia vastaan protestoivat nyt hyökkäävät Israelissa. Kansan valitsemien poliitikkojen agenda on ristiriidassa ihmistekoisten ihmisoikeuksien liberaalin universalismin kanssa, joka priorisoi hyväksytyt vähemmistöt enemmistön edelle ja jota Israelin aktivistinen korkein oikeus pyrkii tekemään hyväksytyksi.

Kuten amerikkalainen ulkopoliittinen asiantuntija David Wurmser on todennut, "epäliberaali (illiberal)" vasemmisto ei enää usko, että vaaleilla on merkitystä. Sen sijaan he uskovat, että poliittisilla asioilla on moraalinen tavoite, joka vasemmistolla on valta ennustaa ja määritellä.

Tällaiselle eliitille tavalliset ihmiset, jotka eivät jaa heidän näkemyksiään, ovat "surkimuksia (deplorables)". Sitä vastoin tuomarit - koulutetut, liberaalit ja kosmopoliitit - ovat heidän kaltaisiaan ihmisiä.

Vaikka Israelin massiiviset mielenosoitukset koostuvat valtaosin vasemmistosta (ja sitä tukevista ryhmistä, joilla on pahansuopa agenda Israelia kohtaan), muita on liittynyt mielenosoituksiin, koska he pelkäävät hallituksessa olevia ääriryhmiä ja sellaista, jonka näkevät olevan oven avaus autoritaariselle tai diktatoriselle hallitukselle uudistusten seurauksena.

Kaikille mielenosoittajille yhteistä on kuitenkin se, että he pitivät parempana tuomarihallintoa kuin vaaleilla valitun hallituksen hallintoa. Vaikka joku voi kavahtaa joidenkin hallituksen jäsenten suhteen, tai vaipua epätoivoon johtuen Israelin toimimattomasta poliittisesta järjestelmästä, tämä on vaarallinen käännekohta – ja sellainen, jolla on turmiollinen vaikutus kauas Israelin ulkopuolelle.

Tämä on nimittäin Lännen demokratian jälkeinen hetki, jolloin vallitseva ajattelutapa priorisoi yleismaailmalliset lait etusijalle kansallisiin lakeihin nähden, nostaa katumielenosoitusten oikeutuksen ja nimittää poliittisesti aktivistisia tuomareita perinteisiin arvoihin kohdistuvan progressiivisen hyökkäyksen iskujoukoiksi.

Kuten Wurmser totesi, tämä maailman näkemys on saanut seuraajakunnan Israelissa, joka on tuottanut "keskeisen näennäisoikeudellisen tyrannian oikeuslaitoksen kautta".

Hänen mukaansa tämä on tehnyt Israelista "eurooppalaisten äärivasemmistolaisten progressiivisten unelmapalatsin", tuomioistuinten rakenteen, jonka jopa Eurooppa on hylännyt, tai jota useimmat Euroopan maat eivät ole vielä ratifioineet."

Wurmser väittää, että kun tämä oikeudellinen valta on nyt uhattuna, "epäliberaali vasemmisto" Israelissa, Amerikassa ja lännessä on valmis aloittamaan eräänlaisen "sisällissodan jollakin tasolla ja polttamaan maan tasalle hallitukset maissa, joissa ovat, varmistaakseen, että heidän valtansa on joko turvattu tai säilötty".

Toisin sanoen tämä ei ole enää protesti hallituksen politiikkaa vastaan. Se edustaa länsimaissa vallitsevaa perustavanlaatuisia kahtiajakoa siinä, miten maailmaa pitäisi tarkastella ja miten yhteiskuntaa pitäisi järjestää.

Toisin sanoen tämä ei ole enää protesti hallituksen politiikkaa vastaan. Se edustaa lännen perustavanlaatuisia jakautumista siinä, miten nähdä maailma ja miten yhteiskunta tulisi järjestää.

Kyseessä on äärimmäisen vaarallinen käännekohta, ei vain Israelin vaan myös länsimaisen sivilisaation kannalta, taistelussa, jossa Israelin ahdistettu hallitus on nyt paljastunut tietämättään ulkopuoliseksi.

Originally published at [JNS.org](https://www.jns.org) - reposted with permission. It is an extremely dangerous inflection point, not just for Israel but for Western civilization, in a battle for which Israel's beleaguered government is now revealed to be the unwitting outlier.